

пречка.

Захарина. Този е повече отъ другитѣ мъже. До гдѣ отива, ти си разбрала, когато ми заговори за доларитѣ,

Лена. Но то е истина. Азъ си спомнямъ, че четохъ за неговата печалба.

Захарина. Какво ме интересуватъ неговитѣ пари!

Лена. Ти си много наивна.

Захарина. Защо?

Лена. Вземи ги, че тогава, като му дадешъ гърбъ,—да има защо да се тюхка.

Захарина. Но какъ ще кажа на мъжа си, че имамъ такава сума?

Лена. Лесно е то.

Захарина. Какъ?

Лена. Азъ ще ти скрия. Следъ нѣкое време, като се позабрави, направамъ колеть отъ банкноти; пращамъ го на мъжа ти отъ нѣкоя близка станция съ писмо отъ единъ непознатъ. Ще пиша подаръкъ отъ ценителя на неговитѣ способности и прочие. Ще измислимъ, какво да пишемъ.

Захарина. (Гледа я въ недоумение). Та ти казвашъ....

Лена. Представи си: ще станете богати; ще идете изъ Европа; ще се разсѣете.... И тоя господинъ тукъ ще му попремине, до като се бавите тамъ.

Захарина. Ами ако той срещне Мони